

Luboš Malina má nejen hudebně hbité prsty, ale také velmi šťastnou ruku na projekty, do kterých vstupuje. Když před dvěma lety produkoval zatím poslední desku [Pavla Bobka](#)

-

Muž, který nebyl nikdy in

(Brothers Records 2005) a samozřejmě se na ní i hudebně podílel, vybudoval základ velmi silnému a energií nabitému spojení. Snad právě díky tomu se po dlouhé a těžké nemoci vrátil Pavel Bobek na podia několika českých měst s nejlepší doprovodnou kapelou, jakou si může zpěvák přát. S

Malinabandem

za zády přijel 1. února také do pražského divadla Gong, kde ho čekala nadšená masa fanoušků.

Své vystoupení Pavel Bobek zahájil jednou ze svých nejznámějších písní, přes třicet let věčně zelenou dívkou s tajemným jménem "N" *Má dívka "N"*, a navázal symbolicky stejným písmenem *Písmeno N*, avšak skladbou z

nejnovějších. Od začátku byla všude kolem cítit úžasná energie a nasazení, i přesto, že únava byla v některých okamžicích zřejmá a na pomalejší pasáže si zpěvák chvílemi sedal. Lačné uši posluchačů byly zahrnuty těmi nejvybranějšími písněmi jako *Dálniční hlídka*

,

Pojď stoupat jak dým

či

Oh Ruby, nechtěj mi lásku brát

. Při poslední jmenované mi běhal mráz po zádech. To když Pavel Bobek v jejím samém závěru spíše neopakovatelně zarecitoval, než zazpíval: "Ruby, jak žil bych rád?".

Chybět nemohla titulní píseň z již zmiňovaného posledního řadového alba *Muž, který nebyl nikdy in* . Skladba, k níž napsal hudbu

Karel Zich

krátce před svým osudným odjezdem na dovolenou a ze které mohl vzniknout další duet této dvojice. Osud tomu chtěl jinak a tak s ní Pavel Bobek sám uzavřel první set svých písní.

V čase, kdy hlavní hvězda večera zaslouženě nabírala sílu do druhého kola, přišel prostor pro hudební hosty. První v řadě zazněla v podání Malinabandu a především kapelníka Luboše Maliny instrumentální skladba o májové ranní mlze. Ti, kdo navštěvují koncerty **Druhé Trávy** /řada hráčů DT je základem Malinabandu/, ji mohou znát také v jejím podání. Verze s bicími a klávesami se mi však zdála plnější a kompaktnější. Vzápětí dostal slovo další z hráčů doprovodné kapely

[Ivo Viktorín](#)

(AG Flek), který zahrál dvě autorské skladby. Jako třetí se na podiu vystřídal

[Wabi Daněk](#)

. Větší část jeho repertoáru tvořily písničky, které, mimochodem také s Malinabandem, nahrál na desku

Nech svět, ať se točí dál

(Venkow 2002).

To ale již uzrál čas pro návrat Pavla Bobka. Do druhé části vystoupení naskočil zpěvák opět plný energie a ani v ní nešetřil osvědčenými hity. Zazněly hned dvě nádherné věci Krise Kristoffersona v Bobkově neopakovatelném českém podání, *Nedělní ráno* a *Chvilé, kdy jsem byl s ní* . Jak běžel

čas, krátil se také repertoárový list. Jako úplná tečka zazněla píseň

Mé září

, kterou můžeme na desce slyšet v duetu s

Katkou Garcíou

(Dún an Doras). Atmosféru skladby, známé v originále od Johnnyho Cashe, podtrhuje mistrovský text Roberta Křesťana. Do Gongu přijela za Káfu zaskočit mladá zpěvačka

Eliška Ptáčková

. Navzdory slyšitelným rozpakům tak společně s Pavlem Bobkem uzavřela koncert na který se nezapomíná.

Závěrem bych si troufl říci, že Bobkova forma byla lepší, než na mnoha koncertech před jeho zdravotními problémy. Pevně věřím, že spolupráce s Malinabandem, který odváděl více než stoprocentní výkony, bude trvat i po skončení této šňůry a třeba se dočkáme i nějaké další desky, nebo alespoň skladby. Bylo by to krásné září Bobkovy kariéry, do kterého mu přeji mnoho sil a hlavně zdraví.

Malinaband: Luboš Malina - kytara, banja, low whistle, klarinet, saxofon; Luboš Novotný - dobro, lap steel; Emil Formánek - kytara; Ivo Viktorín - klávesy, zpěv; Petr Vavřík - baskytara; Jiří K. Szivín - bic